

ΕΛΕΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ

Το γυλι
που σκιάτωση
τα μίσος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κιλ-kiss – Το φιλί που σκότωσε το μίσος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Ελευθεριάδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Ελένη Ελευθεριάδου, 2026
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2026

ISBN 978-618-01-6459-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ

KIA
KISS

*To γυλί
που σκατώνει
τα μύσος*

Χανιά, Αύγουστος 2017

Τίποτα που να την κάνει ευτυχισμένη δεν υπήρχε πίσω στη μικρή της πόλη. Θεωρούσε πως το Κιλκίς δεν μπορούσε να της προσφέρει όσα λαχταρούσε. Όπως εκείνος έτσι και αυτή απεχθανόταν τη γενέτειρά της. Για πολλούς λόγους. Η οικογένειά της σχεδόν κατακερματίστηκε. Και οι λιγοστοί δικοί της άνθρωποι δεν αρκούσαν για να τη βοηθήσουν να ριζώσει σε τούτο τον τόπο. Γι' αυτό και πήρε την απόφαση να φύγει. Οριστικά.

Κρατούσε υπερβολικά σφιχτά τη λαβή της μεγάλης αποσκευής, καθώς ένιωθε τον παλμό της να βροντοχτυπά στον καρπό της. Τον τελευταίο καιρό εκείνη αναγκαζόταν να ταξιδεύει για να ανταμώνουν. Έλπιζε πως, σε σύγκριση με τις προηγούμενες φορές, η μυστική, από τη γιαγιά της και την αδελφή της, επίσκεψη στο νησί δε θα ήταν σύντομη. Μαχόταν να κρατήσει άσβεστη την ελπίδα πως θα κατάφερνε να τον πείσει να είναι πραγματικά μαζί. Ήθελε να του αποδείξει πως ήταν φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον, πως δε θα έπρεπε να τον εμποδίζει το νεαρό της ηλικίας της. Μπορεί να ήταν δεκαεννιά χρόνων, όμως ψυχικά ένιωθε μεγαλύτερη. Άλλωστε μέσα της άνθιζε ο καρπός του συγκλονιστικού τους έρωτα. Ή τουλάχιστον, έτσι ήθελε να το σκέφτεται.

Σκούπισε με την ελεύθερη παλάμη το καταϊδρωμένο μέτωπό της και ταυτόχρονα αναζήτησε ανάμεσα στο πλήθος στον χώ-

ρο αφίξεων του αεροδρομίου την πανύψηλη και εντυπωσιακή φιγούρα του. Από μικρό κοριτσάκι τον ποθούσε τόσο πολύ, ώστε είχε καταγράψει στο μυαλό της κάθε χαρακτηριστικό του. Τα δευτερόλεπτα περνούσαν, όμως δεν αντιλαμβανόταν κάτι που να προδίδει την παρουσία του. Όλα έδειχναν πως και πάλι αγνόησε τα μηνύματά της, πως εκείνη θα έπρεπε να τον αναζητήσει μέσα στην πόλη των Χανίων, όπως έκανε σε κάθε σύντομη επίσκεψή της τα τελευταία τρία χρόνια.

Ξεκίνησε να περπατάει προς την έξοδο. Έσερνε με το ζόρι τη γιγάντια βαλίτσα νιώθοντας σαν να της έγδερνε την ψυχή. Η ελπίδα μέσα της σιγρόσβηνε όπως ένα σχεδόν τελειωμένο φιτίλι. Πλέον το ένστικτό της βροντοφώναζε πως είχε σημάνει η αρχή του τέλους. Τα ασταμάτητα δάκρυά της ενώθηκαν με τον καλοκαιρινό ιδρώτα στο απελπισμένο πρόσωπό της. Όμως, έπρεπε να τον βρει, να προσπαθήσει. Ξανά. Τουλάχιστον να του πει για την κατάστασή της. Ίσως μ' αυτόν τον τρόπο να τον έκανε δικό της.

Δεν πρόλαβε να ακουμπήσει τη λαβή της πόρτας του πρώτου διαθέσιμου ταξί και το ξεχωριστό του άγγιγμα λειτούργησε σαν την πιο δυνατή κόλλα στη ραγισμένη της καρδιά. Τον αγκάλιασε με όλη τη δύναμη του είναι της. Εκείνος απομακρύνθηκε απότομα σπεύδοντας να βγάλει την αποσκευή της από το πορτομπαγκάζ. Έπειτα ζήτησε συγγνώμη από τον ταξιτζή, που η κοπέλα δε θα επιβιβάζοταν στην κούρσα του. Η χαρά της ήταν απερίγραπτη. Όλα τα αρνητικά συναισθήματα που την κατέκλυζαν μέχρι πριν από λίγα δευτερόλεπτα είχαν εξαφανιστεί. Για πρώτη φορά δε θα την άφηνε να επιστρέψει πίσω. Ήταν σίγουρη. Ήθελε να είναι σίγουρη.

«Δε σε πιάνω, γαμώτο! Τι κόλλημα έχεις φάει; Δεν μπορείς να καταλάβεις ότι δε γίνεται να είμαστε μαζί;» της φώναξε, και εκείνη πάγωσε στη θέση της. Εντούτοις είχε συνηθίσει στις εκρηκτικές αντιδράσεις του. Πολλές φορές, όταν προσπαθούσε να του δείξει την αγάπη της, εκείνος αγανακτούσε και ύψωνε τον

τόνο της φωνής του. Της έριχνε και κανένα χαστούκι. Με τη φθηνή δικαιολογία πως ήταν για το καλό της. Ίσα για να της ταρουνήσει το μυαλό μήπως σκεφτόταν λογικότερα.

«Σ’ αγαπάω. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Πες μου γιατί δεν το καταλαβαίνεις;» απάντησε και όρμησε στην αγκαλιά του ξανά.

Εκείνος έδωξε τα χέρια της από πάνω του και έκανε δυο βήματα πίσω για να κρατήσει απόσταση. Πόσο τον έπνιγε η επιμονή της. Σαν θηλιά στον λαιμό αισθανόταν κάθε επαφή μαζί της. Του άρεσαν οι μικρότερες, οι «βρεφογκομενίτσες» –όπως τις αποκαλούσε– και η συγκεκριμένη ήταν φοβερή στο κρεβάτι. Όμως, η απαιτητική της στάση τού έπνιγε ό,τι ερωτισμό τού προκαλούσε παλαιότερα. Δεν άντεχε ούτε το όνομά της να ακούει. Αποφάσισε να λάβει δραστικά μέτρα. Έπρεπε να την πληγώσει με τον χειρότερο τρόπο. Ήταν η μόνη λύση που μπορούσε να σκεφτεί για να γλιτώσει οριστικά από μια πιτσιρικά που αποδειγμένα δεν τον εξυπηρετούσε όπως ήθελε και ολοφάνερα ήταν κολλημένη με τη γενικότερη ιδέα μιας σχέσης μαζί του. Άσε που αυτός δεν είχε χρόνο για «καρδούλες και έρωτες», ούτε για αποκλειστικότητες. Ήθελε να γεμίζει το κρεβάτι του με όσο περισσότερες γυναίκες μπορούσε. Αυτός ήταν ο στόχος του για να ξεκολλήσει από την άρρωστη κατάσταση μαζί της.

«Εγώ όμως δε σ’ αγαπάω. Δε θέλω να είμαστε μαζί. Γύρνα στο σπίτι σου και μην ξανάρθεις. Το Κιλκίς κι εσύ έχετε τελειώσει για εμένα», της είπε νιώθοντας τις λέξεις σαν κοφτερές λεπίδες που καταξέσκιζαν το στόμα του. Είχε μετανιώσει που αυτή η μικρή πλανεύτρα τον έκανε να καταπατήσει κάθε ηθικό κώδικα, τον μάγεψε με τα ανήλικα ξόρκια της και τον έκανε να πηγαίνει, κρυφά από όλους, στο Κιλκίς ώστε να κάνουν σεξ. Είχε φρικάρει που εξαιτίας της ανέπτυξε περίεργες σεξουαλικές ορέξεις για μικρά κοριτσάκια. Που επέτρεψε στον εαυτό του επί εξι καλοκαίρια να τις ικανοποιεί, εκμεταλλευόμενος την αφέλεια της ηλικίας της. Πλέον όμως η κοπελίτσα μεγάλωσε και

φρίκαρε διπλά όταν συνειδητοποίησε πως το μάτι του έψαχνε άλλη μικρούλα για να ικανοποιηθεί. Δεν ήθελε να του ξανασυμβεί και ορκίστηκε να εξολοθρεύσει το τέρας που είχε γεννηθεί μέσα του. Γι' αυτό και έπρεπε να την κρατήσει μακριά του.

«Δεν τα εννοείς όλα αυτά! Όχι! Όχι! Αποκλείεται! Μ' αγαπάς και είσαι δειλός για να το παραδεχτείς!» ούρλιαξε αδιαφορώντας για τα επίμονα βλέμματα των ανθρώπων γύρω τους. Μέσα της η δύναμη της άρνησης ήταν ικανή να προσγειώσει κάθε αεροπλάνο που πιθανόν να πετούσε από πάνω τους.

«Κοίτα, μικρή, έχεις σοβαρό πρόβλημα! Τελειώσαμε! Φύγε! Μη διανοηθείς να με ενοχλήσεις ξανά!»

«Μη μου μιλάς έτσι! Μ' αγαπάς, το ξέρω!»

«Δε σ' αγαπάω μ' αυτά που κάνεις! Με πνίγεις!»

«Τουλάχιστον άκουσε αυτό που θα σου πω και είμαι σίγουρη πως θα αλλάξεις γνώμη!»

«Δεν έχω να ακούσω τίποτε άλλο!»

«Άκουσέ με, σε παρακαλώ! Είμαι...»

«Γαμώτο, πόσες φορές πρέπει να σ' το πω;»

«Είμαι...»

«Είπα σταμάτα!»

«Μα πρέπει να ξέρεις ότι είμαι...»

«Τέλος!»

Και όντως, έπειτα από εννιά εφιαλτικούς για εκείνη μήνες, έφερε στον κόσμο το παιδί τους και έπειτα έβαλε τη δική της πραγματική θηλιά στον λαιμό για να υποδεχτεί το δικό της οριστικό και αμετάκλητο τέλος...

1

Κιλκίς, σχεδόν έξι χρόνια μετά

Κύρα

Σε κάθε ευκαιρία η συγχωρεμένη η γιαγιά μου έλεγε: «*Τι ανάποδα πλάσματα είστε εσείς οι νέοι! Πάτε με διαστημόπλοια στο φεγγάρι, αλλά δεν πάτε με τα πόδια στον γείτονα. Και τον γείτονα τον θυμάστε μόνο όταν η ψυχή του πάει εν τόπω φωτεινώ, εν τόπω χλοερώ, εν τόπω αναψύξεως*». Όποτε έβρισκε τρόπο να χώνει αυτά τα λόγια σαν σφήνα σε οποιαδήποτε συζήτηση –δεν ξέρω πώς το κατάφερε– τύχαινε να κρατάει έναν πλάστη ή μια κουτάλα ή έστω ένα πιρούνι και να το κουνάει όπως ένας παθιασμένος μαέστρος την μπαγκέτα του. Κι ενώ κάθε αναθεματισμένη φορά που έλεγε κάποια από τις αμπελοφιλοσοφίες της ξεφύτρωναν στο μυαλό μου ένα σωρό επιχειρήματα για να την αντικρούσω, τελικά διαπίστωνα πως η συνονόματη γιαγιά μου είχε δίκιο.

Όπως και τώρα.

Σέρνω γρήγορα την κεντητή κουρτίνα του μικρού παραθύρου της κουζίνας. Οι πρώτες καλοκαιρινές αχτίδες της μέρας πέφτουν στα μάτια μου σχεδόν καίγοντάς τα. Δε χρειάζεται να κοιτάω άλλο το διπλανό σπίτι. Το να καθυστερώ το αναπόφευκτο απλώς κάνει τα πράγματα χειρότερα. Δεν είναι και η πρώτη φορά που θα παραστώ σε κηδεία. Πλέον θα μου φανεί περίεργο αν περάσει κάποιο διάστημα χωρίς να γίνει κηδεία κά-

ποιου δικού μου ανθρώπου. Εννοείται πως η απαρίθμηση αυτών των προσώπων δεν ωφελεί πουθενά. «*Κι ο θάνατος μέσα στη ζωή είναι*», έλεγε συχνά η γιαγιά μου, και θα πω, χωρίς καμία προσπάθεια διάψευσης, πως είχε δίκιο. Και πάλι.

Πρέπει να σκέφτομαι πως τη σημερινή κηδεία θα τη δω ως μια κοινωνική υποχρέωση. Γιατί, στην τελική, εμένα δε με συνδέει τίποτα προσωπικό με τον συγκεκριμένο γείτονα.

Εντάξει, ας είμαι ειλικρινής, όχι ακριβώς «τίποτα».

Τα τελευταία χρόνια με τον γερο-Γαβριηλίδη περιοριζόμασταν σ' ένα λιτό και σχεδόν άηχο «καλημέρα». Για «καληνύχτα» ούτε λόγος, καθώς ο γέρος δεν έβγαινε σχεδόν ποτέ από τα ντουβάρια της μονοκατοικίας του μετά τη δύση του ηλίου. Τη σύζυγό του δεν τη γνώρισα. Φήμες λένε πως τον παράτησε πολλά χρόνια πριν γεννηθώ εγώ. Μια μέρα ξύπνησε, ετοίμασε τα πράγματά της και αποφάσισε να αλλάξει ήπειρο, γιατί δεν τον άντεχε. Οι ίδιες φήμες λένε πως είχε ξενιτευτεί για άλλον άντρα και είχε αφήσει την τελευταία της πνοή στην Αυστραλία. Δε μου προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση. Ο Γαβριηλίδης φαινόταν από μακριά πως ούτε με τα έντερά του μπορούσε να συννυάρξει. Ωστόσο, μπορούσε να συννυάρξει με τη γιαγιά μου. Τη γυναίκα που ήταν το στήριγμά μου, ξεπερνώντας κατά πολύ την ανυπέρβλητη αγάπη που μπορούν να νιώσουν αθροιστικά μια ντουζίνα γονείς για τα παιδιά τους.

Η γιαγιά μου, λοιπόν, μπορεί να ήταν και ο μοναδικός κάτοικος του Κιλκίς που πραγματικά θεωρούσε τον γερο-Γαβριηλίδη συμπαθητικό. Πού την έχανε, πού την έβρισκες, συνέχεια στο σπίτι του για καφέ, μαστορέματα και κηπουρική. Με τόσες αυτοσχέδιες κατασκευές επιτραπέζιων φωτιστικών φαινόταν πως είχαν βαλθεί να λάβουν βραβείο ευρεσιτεχνίας. Κάθε χειμώνα πήζαμε στα κουνουπίδια και τα μπρόκολα και κάθε καλοκαίρι στα αγγούρια και στις ντομάτες. Ας μην πιάσω τα μυρωδικά και τα καλλωπιστικά φυτά, γιατί νιώθω πως θα αρχίσω το φτάρνισμα!

Η αλήθεια είναι πως ποτέ δε με ενόχλησε η φιλία τους. Λόγω της ύπαρξής της, δεν ένιωθα πολλές τύψεις που άφηνα τη

γιαγιά μόνη της όταν έπρεπε να εργαστώ στο κομμωτήριό μου. Μόνη η γιαγιά, μόνος και ο γερο-Γαβριηλίδης, οπότε ήταν εξαιρετικά βολικό. Βέβαια η γιαγιά είχε εμένα και αργότερα και τον δισέγγονό της, τον γιο της αποθανούσας μικρής αδελφής μου. Ενώ ο γερο-Γαβριηλίδης κανέναν. Παλαιότερα η μοναχοκόρη του, η κυρία Βασιλική, ερχόταν κάθε καλοκαίρι από την Κρήτη για να τον επισκεφθεί μερικές μέρες, αφήνοντας όταν επέστρεφε στο νησί τους τρεις αρσενικούς διαόλους, που –δυστυχώς για εκείνη– ήταν τα παιδιά της.

Τα πρώτα δύο διαβολικά παιδιά της κυρίας Βασιλικής είναι δίδυμα, περίπου πέντε χρόνια μεγαλύτερα από εμένα, ενώ η προσωποποίηση του ίδιου του Εωσφόρου είναι το τρίτο τέκνο, ακριβώς στην ίδια ηλικία μ' εμένα. Και με τη λέξη «ηλικία» εννοώ πως με τη σωματική έννοια είμαστε τριάντα ετών. Γιατί με την εγκεφαλική έννοια, σίγουρα το συγκεκριμένο πλάσμα το περνάω αιώνες. Μπορεί να έχω να το δω από τότε που πηγαίναμε λύκειο, όμως είναι ευρέως γνωστό πως οι κακόψυχοι άνθρωποι δεν αλλάζουν ποτέ. Στρουμπουλός και κοντούλης, υπερβολικά ατσούμπαλος και άκρως εκνευριστικός. Του έριχνα ένα κεφάλι στο μπόι και πάντοτε έτρωγε το γεύμα του σε «δορυφορικό» πιάτο. Φαινομενικά αγγελικό πρόσωπο με γλυκά χαρακτηριστικά, καταγάλανα μάτια και το πιο σατανικό βλέμμα που θα ζήλευε και ο πιο αδίστακτος εγκληματίας της ανθρωπότητας. Να μου πεις, και ο διάβολος άγγελος δεν ήταν;

Συνολικά, τα καλοκαίρια της παιδικής μου ηλικίας, είχα σπάσει εξαιτίας του πάνω από πέντε ζευγάρια γυαλιά οράσεως. Κάθε φορά που έπαιζα στην αυλή μας και αυτός στη δική τους, πετούσε επίτηδες την ποδοσφαιρική μπάλα πάνω μου. Και το μοναδικό ταλέντο του ήταν να με πετυχαίνει στο δόξα πατρί. Εννοείται πως για αντίποινα καταξέσκιζα όλες τις μπάλες και τα λάστιχα του ποδηλάτου του.

Από τότε που αποφοιτήσαμε από το λύκειο, δεν ξαναπάτησε το πόδι του στο Κιλκίς, ούτε αυτός, ούτε τα αδέρφια του. Δυο

τρεις φορές να ήρθε η κυρία Βασιλική κι αυτό για μια δυο μέρες. Τα ψωνισμένα κρητικόπουλα σνόμπαραν το Κιλκίς και τον παππού τους. Γκρίνιαζαν που έπρεπε να περνούν τα καλοκαίρια τους εδώ –κατά τα λεγόμενά τους, στο ξενέρωτο Κιλκίς– και να αφήνουν τις πλημμυρισμένες από τουρίστες παραλίες των Χανίων. Από τότε, λοιπόν, έχασα τα ίχνη τους. Όχι ότι τα έψαξα κιόλας. Έκοψαν κάθε παρτίδα με το Κιλκίς, κι αυτό ήταν δώρο Θεού για εμένα. Μου είναι αδιάφορο τι έχουν απογίνει. Ειδικά το τρίτο κρητικόπουλο.

Και να τώρα που η κηδεία του παππού τους θα ξαναενώσει τους δρόμους μας. Έστω για μια μέρα, για μια στιγμή. Όμως, όλα αυτά είναι περασμένα ξεχασμένα. Σαν να συνέβησαν σε μια άλλη ζωή. Όσο κι αν μέσα μου προτιμώ να ανακαλώ ανεπιθύμητες μακρινές αναμνήσεις προκειμένου να καθυστερήσω τον εαυτό μου, η δική μου πραγματικότητα με περιμένει και είναι απλή. Θα αφήσω τον ανιψιό μου, τον Μάριο, στη νονά του και κολλητή μου, τη Στέλλα, θα πάω στην εκκλησία του Αγίου Δημητρίου όπου θα γίνει η νεκρώσιμη ακολουθία και κατόπιν στα παλιά κοιμητήρια της πόλης για την ταφή του γερο-Γαβριηλίδη. Θα στέκομαι στην άκρη. Δεν έχω καμία απολύτως όρεξη να έρθω σε επαφή με κάποιο μέλος της οικογένειάς του. Έπειτα, πριν πάω στο κοιμητήριό μου, θα έχω την ευκαιρία να καθαρίσω τον οικογενειακό μας τάφο και να ανάψω το καντήλι. Σαν πολλοί μαζεύτηκαν εκεί και ορκίζομαι πως η δική μου σειρά θα αργήσει να έρθει. Ο ανιψιός μου με χρειάζεται και τίποτα δεν μπορεί να με απειλήσει.

Ούτε ο ίδιος ο Χάρος.

Στέφανος

Ανοίγω τα μάτια μου με την ταχύτητα που κάποιος θα τα άνοιγε αν του έριχναν παγωμένο νερό στο πρόσωπο. Αισθάνομαι

ακριβώς σαν να με βρέξανε. Με ποσότητα όχι απλώς ενός ποτηριού, αλλά ολόκληρου βαρελιού.

Κοιτώ το άγνωστο γκριζαρισμένο ταβάνι. Δεν περνά ούτε κλάσμα του δευτερολέπτου για να σκάσει σαν πυρηνική βόμβα μέσα μου η διαπίστωση: Βρίσκομαι στο Κιλκίς.

Από χθες το απόγευμα που πάτησα κιλκισιώτικο έδαφος δεν το έχω συνειδητοποιήσει όπως του αναλογεί. Οι αναμνήσεις ξύπνησαν κι αυτές και σαν ντόμινο καταρρίπτουν κάθε καλή πτυχή μου.

Όχι ότι πλέον έχω και πολλές...

Πέρασε μια αναθεματισμένη εβδομάδα από την είδηση του θανάτου του παππού και σήμερα, που όλα είναι έτοιμα για την κηδεία του, ευελπιστώ να περάσουν αυτές οι είκοσι τέσσερις ώρες με κινηματογραφική ταχύτητα. Ντύνομαι λες και με κυνηγεί κάποιος σχιζοφρενής δολοφόνος, με τη μία σπασμωδική κίνηση να κλοτσάει την επόμενη. Θέλω να κυλήσουν γρήγορα όσες ώρες είμαι αναγκασμένος να μείνω σε αυτό το μέρος. Τόσο πολλά ζητάω;

Βγαίνω από το ξενοδοχείο και περπατώ στους κιλκισιώτικους δρόμους με μια ελαφριά αίσθηση οικειότητας να συνοδεύει το σώμα μου. Οφείλω να ομολογήσω πως αλλάξανε πολλά στην πόλη. Προς το καλύτερο. Αλλά και πάλι, έπειτα από τόσα χρόνια, η συγκεκριμένη πόλη δημιουργεί το ίδιο αβάσταχτο συναίσθημα, το οποίο σε κάθε επιπλέον βήμα εισχωρεί όλο και πιο βαθιά στην ψυχή μου. Νιώθω εξαιρετικά αδύναμος για να το αποδιώξω. Τόσο ισχυρά είναι καρφωμένο στο υποσυνείδητό μου...

«Καλημέρα. Έναν φρέντο εσπρέσο ντεκαφεϊνέ με δύο ζαχαρίνες και πέντε παγάκια. Και να χαρείς, θέλω κανονικό καλαμάκι. Όχι σαν εκείνο που βάλατε χθες και κατέληξε το μισό παπαριασμένο μέσα στο στόμα μου», λέω στην κακοντυμένη κοπέλα πίσω από την μπάρα της καφετέριας όπου μόλις μπήκα. Η αναμέτρηση των άγριων βλεμμάτων μας θα βγάλει νικητή... εμένα φυσικά!

«Λυπάμαι, αλλά στο κατάστημά μας χρησιμοποιούμε υλικά

ανακνυλώσιμα και φιλικά προς το περιβάλλον. Όπως τα περισσότερα καταστήματα πλέον», απαντά με επικριτικό ύφος και κατόπιν μου γυρνάει την πλάτη της. Έχε χάρη που αυτή η γωνιακή καφετέρια είναι η κοντινότερη στο ξενοδοχείο όπου διαμένω και ο καφές τους θα είναι σαφώς καλύτερος από του πρωινού μπουφέ. Το στόμα μου ανοίγει για να της απαντήσει δεόντως, όμως ο χτύπος του κινητού μου με διακόπτει. Το βγάζω από την τσέπη του παντελονιού και διαβάζω στην οθόνη έναν αριθμό σταθερού τηλεφώνου με τη γεωγραφική υπόδειξη του Κιλκίς. Μουγκρίζω πνιχτά και σέρνω το δάχτυλο για να αποδεχτώ την ανεπιθύμητη κλήση.

«Παρακαλώ».

«Καλημέρα. Είστε ο κύριος Στέφανος Σταυρομαθιουδάκης;» ρωτάει η μπάσα φωνή του άντρα στην άλλη πλευρά της τηλεφωνικής γραμμής.

«Ο ίδιος», απαντώ κοφτά και αναθεματίζω νοερά την τύχη μου. Θέλω να πω έναν ρηματοδο-καφέ με την ησυχία μου. Δε δικαιούμαι μερικά λεπτά ηρεμίας προτού βυθιστώ στον σημερινό οχετό;

«Κύριε Σταυρομαθιουδάκη, τα συλλυπητήριά μου. Να είστε γερός να τον θυμάστε. Ο παππούς σας ήταν πραγματικά εξαιρετος άνθρωπος».

Αυθόρμητα απομακρύνω τη συσκευή από το αυτί μου. Υψώνω το απορημένο βλέμμα μου στο ταβάνι της καφετέριας και αναρωτιέμαι αν κάποιος μου κάνει φάρσα πρωινιάτικα. Ήταν ο Στέφανος Γαβριηλίδης «εξαιρετος» άνθρωπος;

«Ποιος είστε;» ρωτώ επιθετικά, αδιαφορώντας για τους τρόπους που πρέπει κάποιος να κρατά όταν βρίσκεται σε περίοδο πένθους. Όσο σκληρό κι αν ακούγεται, εγώ δε νιώθω ούτε μια στάλα λύπης για τον θάνατό του. Είχαμε μια τυπική εξ αίματος συγγένεια από την πλευρά της μητέρας μου. Αν ήθελε ο παππούς να έχει την οικογένειά του δίπλα του, ας μην την έδωχνε. Ας μην έδωχνε ούτε τη γιαγιά μου –που εξαιτίας του δεν πρόλαβα να γνωρίσω–, ούτε την κόρη του, ούτε και τα εγγόνια του. Τα συναισθήματά μου για εκείνον δεν είναι παράλογα.

«Να με συγχωρήσετε που δε συστήθηκα. Ονομάζομαι Ιάκωβος Φαχουριάδης, είμαι ο συμβολαιογράφος που σύναψε τη διαθήκη του παππού σας. Ο μακαρίτης με τον πατέρα μου ήταν φίλοι από παλιά. Καταλαβαίνω πως σας καλώ σε ακατάλληλη μέρα, όμως δημοσιεύτηκε η δημόσια διαθήκη του κατόπιν αιτήματος της μητέρας σας».

Τι;

«Εξηγήστε μου τι ακριβώς εννοείτε, κύριε Φαχουριάδη», αποκρίνομαι έχοντας στηρίξει το κινητό τηλέφωνο στον ώμο. Αφήνω ένα χαρτονόμισμα πάνω στον πάγκο του ταμείου. Παίρνω τον καφέ μου και ανεμίζω το χέρι μου στην επαρχιώτισσα μπαρίστα ως ένδειξη πως τα ρέστα είναι δικά της. Να μη νομίζεις ότι είμαι κανένας σπαγγοραμμένος.

«Έχω συνεννοηθεί με τη μητέρα σας, την κυρία Βασιλική Γαβριηλίδου, από την πρώτη στιγμή της είδησης του θανάτου του και κινήσαμε τη διαδικασία δημοσίευσής της. Ευτυχώς ήμασταν τυχεροί και όλα κύλησαν ομαλά και γρήγορα. Σήμερα δημοσιεύτηκε και βρίσκεται στη διάθεσή σας. Ενημέρωσα τη μητέρα σας, μου γνωστοποίησε πως βρίσκεστε κι εσείς και τα αδέρφια σας στο Κιλκίς και πως αύριο σκοπεύετε να επιστρέψετε στα Χανιά. Θα παρακαλούσα να παρατείνετε τη διαμονή σας, ώστε αύριο να έρθετε από το γραφείο μου για να σας διαβάσω τη διαθήκη του. Ορμώμενος από τη φιλική σχέση της οικογένειάς μου με τον παππού σας, οφείλω να σας πω πως πρέπει να είστε παρόντες. Και οι τρεις».

Διαθήκη; Μ' εμάς;

«Τι μου λέτε, κύριε Φαχουριάδη; Ότι ο παππούς, έπειτα από μια δωδεκαετία που μας είχε ξεγράψει από τη ζωή του, ξαφνικά πριν τα κακαρώσει θυμήθηκε να μας συμπεριλάβει στη διαθήκη του;» ρωτώ περπατώντας νευρικά στο πεζοδρόμιο. Αυτό είναι κάτι που δεν περίμενα να συμβεί. Το τελευταίο καλοκαίρι που ήρθαμε να τον επισκεφθούμε, όταν ήμουν δεκαοχτώ χρόνων, μας είχε πετάξει έξω από το σπίτι του. Δεν απάντησε σε

κανένα τηλεφώνημά μας. Δεν άνοιξε την πόρτα του όσο και αν χτυπούσαμε. Και τώρα μετά θάνατον θέλει να μας διαβάσουν ό,τι έχει να μας πει;

«Κατανοώ ότι βρίσκεστε σε πένθος, αλλά σας θερμοπαροκαλώ να κρατήσετε την ψυχραιμία και την υπομονή σας μέχρι τη συνάντησή μας. Θα σας ενημερώσει η γραμματέας μου σε μήνυμα για την ώρα του ραντεβού και τη διεύθυνση του γραφείου μου. Εντάξει, κύριε Σταυρομαθιουδάκη;» ρωτά ο συμβολαιογράφος και σταματά απότομα να περπατά, θαρρείς πως μέσα σε ένα δευτερόλεπτο κάποιος έστησε έναν θεόρατο τοίχο μπροστά μου.

Πρέπει να πάω, έτσι δεν είναι;

«Εντάξει. Περιμένω το μήνυμά σας. Καλή σας μέρα», απαντώ και τερματίζω την κλήση. Κοπανάω απανωτά το κεφάλι μου στον νοητό τοίχο. Τι έχει σκαρώσει ο γέρος; Τι σκατά έχει κάνει στη διαθήκη του;

«Πόσο κρίμα! Νέο παλικάρι και αποτρελάθηκε», ακούω μια φωνή να σχολιάζει περνώντας από δίπλα μου. Στρέφω το βλέμμα μου προς την κατεύθυνσή της και δεν αργώ να αντιληφθώ την κουτσομπολίστικη διάθεση του περαστικού ηλικιωμένου άντρα.

«Άσε μας, βρε θείε, πρωί πρωί. Δουλειά σου!» αποκρίνομαι δυνατά και χύνω τον καφέ πάνω μου. «Γαμώ την τύχη μου! Α, ρε παππού, εσύ φταις για όλα! Εσύ κι αυτό το καταραμένο μέρος!» λέω σφυριχτά μέσα από τα δόντια μου. Έπειτα κάνω μεταβολή για να κατευθυνθώ προς το ξενοδοχείο και να αλλάξω ρούχα.

Κύρα

«Εγώ λέω να μην πας. Από τη μέρα που ενηλικιώθηκες δεν έχεις ηρεμήσει. Πας από τη μια κηδεία στην άλλη, λες και δεν έχει τε-

λειωμό. Όσο αναίσθητη κι αν το παίζεις σ' όλους, μην ξεχνάς πως είμαι η καλύτερή σου φίλη και σε ξέρω απ' έξω και ανακατωτά. Η πηγαία θλίψη σου αντικατοπτρίζεται πλήρως στο μελαγχολικό σου βλέμμα», λέει ψιθυριστά η Στέλλα, ακουμπώντας τον κορμό της στην κάσα της εξώπορτας του σπιτιού της. Πάλι καλά που μιλάει χαμηλόφωνα, γιατί θα τη σκοτώσω αν ακούσει ο Μάριος τις κλαψιάρικες μπουρδες της.

«Πάλι άρχισες τα ποιητικά σου; Ποια “πηγαία θλίψη” και “μελαγχολικό βλέμμα”; Στραβή είσαι; Μια χαρά είμαι. Κανόνισε, φιλενάδα, μη σου ξεφύγουν αυτές οι μπαρούφες μπροστά στο παιδί, γιατί σ' έφαγα», απαντώ στην ίδια χαμηλόφωνα ένταση και κατόπιν της χαμογελώ στραβά για να ελαφρύνω κάπως την απειλή μου. Το ξέρω πως με νοιάζεται. Πολύ.

«Πάλι άρχισες τα θεατρινίστικά σου; Κύρα, μπορείς να λες όσα ψέματα θες στον εαυτό σου, σ' εμένα όμως δεν μπορείς. Δεν είναι κακό, βρε πουλάκι μου, που πονάς. Κακό είναι που δεν αντιμετωπίζεις τα συναισθήματά σου».

Βλέπω την παλάμη της να πλησιάζει τον ώμο μου. Απομακρύνομαι από κοντά της, θαρρείς και το χέρι της είναι ηλεκτροφόρο καλώδιο. Μια ζωή η Στέλλα έχει την τάση να μεγεθύνει τα πάντα γύρω της.

«Είπα κι εγώ, σιγά εσύ μην εκτεθείς σε σωματική επαφή περισσότερη των δύο δευτερολέπτων», αποκρίνεται στραβομουτσονιάζοντας.

Πειράζει που δε μου αρέσει να με χαϊδεύουν;

«Όχου, γκρινιάρα, μην τα διογκώνεις όλα. Είμαι μια χαρά. Εξάλλου θα πάω στην κηδεία γιατί το χρωστάω στη γιαγιά μου. Αν ζούσε θα ήταν συντετριμμένη από την απώλεια του γεροξεκούτη. Για κάποιον μυστήριο λόγο τού είχε τεράστια αδυναμία. Τέλος πάντων. Εγώ φεύγω και, σε παρακαλώ, μη δώσεις γλυκά στον βαφτισιμικό σου. Θέλω τα γεύματά του να είναι υγιεινά», μαλώνω τη φίλη μου, αν και καταλαβαίνω πως κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί για να μας βοηθάει.

Με τη Στέλλα γνωριζόμαστε σχεδόν όλη μας τη ζωή και ειδικά τα τελευταία χρόνια η φιλία μας έχει αποκτήσει άρρηκτους δεσμούς. Άλλωστε, οικογένεια είναι οι φίλοι που επιλέγεις. Και εμείς οι δύο έχουμε επιλέξει η μία την άλλη.

«Όπως διατάξατε, στρατηγίνα Καρακασίδου!» λέει με στρατιωτικό ύφος βαρώντας προσοχή με το πόδι της στο πάτωμα.

«Θεία, θα αργήσεις πολύ;»

Ο Μάριος βαδίζει προς το μέρος μας, σέρνοντας το γιγάντιο λούτρινο αρκούδι της μητέρας του, με το οποίο από βρέφος κυκλοφορεί σαν να είναι προέκταση του δεξιού χεριού του. Στηρίζομαι στα γόνατά μου για να έρθω στο ίδιο ύψος με το δικό του. Ο γλυκύτατος ανιψιός μου με κοιτάζει μ' ένα βλέμμα που ίσως αποτελεί το μοναδικό πράγμα που μπορεί να με διαλύσει, ψυχή και σώμα.

«Καρδούλα μου, πριν πάω στη δουλειά πρέπει να λείψω για λίγο. Σου υπόσχομαι πως, όταν γυρίσω, θα φάμε μαζί βραδινό και θα δούμε την αγαπημένη σου ταινία», λέω προσπαθώντας να σβήσω τις τεραστίων διαστάσεων τύψεις μου. Ήδη λείπω αρκετές ώρες από κοντά του λόγω εργασίας, και το μισώ όταν προκύπτουν καταστάσεις που με αναγκάζουν να λείπω περισσότερο.

«Εντάξει, θεία μου. Όμως, αύριο θα με πάρεις μαζί σου στο κομμωτήριο;» ρωτάει επιστρατεύοντας το απόλυτο παιδικό όπλο που μπορεί να εξολοθρεύσει μεμιάς όλες τις αντιστάσεις ενός ενήλικου. Η καπατσοσύνη του μικρού αντανακλάται σ' όλο το πρόσωπό του και εκτοξεύεται σε μορφή εκτυφλωτικής λάμψης πάνω μου, μέσω των ενωμένων χεριών του κάτω από το πιγούνι. Και το στόμα μου να θέλει να του πει «όχι», η ψυχή μου έχει ήδη αποφασίσει.

«Έγινε, αγάπη μου. Να είσαι φρόνιμος και να ακούς τη νονά».

«Γιούπι! Γιούπι!» αναφωνεί κάνοντας τον γύρο του θριάμβου στο σαλόνι της Στέλλας, με τον Τζίμη, τον οικογενειακό αρκούδο, στην αγκαλιά του.

Στέφανος

«Κάναμε υπομονή να τελειώσει τούτο το μαρτύριο και τώρα λες πως έπεται συνέχεια;» φωνάζω νευριασμένος στη μάνα μου, αν και ξέρω πως θα περάσει το δικό της.

«Στέφανε, σε παρακαλώ πολύ. Ήδη ο κόσμος εδώ μας έχει κακολογήσει που είχαμε τόσα χρόνια να έρθουμε. Αν δεν τους υποδεχτούμε όλοι μαζί στο σπίτι του παππού για καφέ, φαντάσου τι άλλο θα πουν». Το πρόσωπό της τσαλακώνεται από έναν μορφασμό που θα είχε κάποιος που βρίσκεται πάνω από το χείλος ενός κοινόχρηστου κάδου απορριμμάτων.

«Μα ήδη φάγανε και ήπιανε στο τραπέζι μετά την κηδεία. Πάλι θα...»

«Στέφανε, σταμάτα. Σας εξήγησα. Θα έρθουν το απόγευμα για καφέ στο σπίτι, πάει και τελειώσε».

Ρίχνω το αγανακτισμένο βλέμμα μου στα δίδυμα, μπας και ανοίξουν το στόμα τους και συμφωνήσουν μαζί μου.

«Μάνα, γύρευε τη δουλειά σου και ξα μου εμένα*! Εμείς θα πάμε για καφέ έξω και, όταν τελειώσεις, πάρε τηλέφωνο για να έρθουμε να ξεκουραστούμε», λέει ο Σήφης, ο κατά ένα μισάωρο μεγαλύτερος από τον δίδυμό του, τον Γιάννη. Η βιολογική ωριμότητα που του δίνει αυτό το μισάωρο είναι αισθητή, καθώς ο Γιάννης από τη στιγμή που τελείωσε η κηδεία και η ταφή του παππού ασχολείται μονίμως με το κινητό του τηλέφωνο σερφάροντας στο διαδίκτυο. Με τη χαζή δικαιολογία πως διευθετεί τις παραγγελίες τροφοδοσίας του εστιατορίου που λειτουργεί με τον Σήφη στα Χανιά.

«Είστε σοβαροί; Σήμερα θάψατε τον παππού σας και θα κυκλοφορήσετε στο Κιλκίς λες και ήρθατε διακοπές; Κι εσύ, Στέφανε, καμιά δουλειά δεν έχεις να μένεις σε ξενοδοχείο, ενώ όλοι χωράμε ανετότατα στο σπίτι του παππού. Θέλεις να το πάρουν

* Κρητική φράση που σημαίνει «κάνε ό,τι καταλαβαίνεις».

πρέφα και να μας πιάσουν στο στόμα τους; Θα πας να πάρεις τώρα τα πράγματά σου από εκεί. Όσες μέρες βρίσκομαι στο Κιλκίς τα διευθέτησα όλα. Το καθάρισα και αγόρασα όλα τα απαραίτητα. Δε θα κάνετε κάτι εσείς. Απλώς θα είστε παρόντες και θα λέτε τα καλύτερα για τον παππού. Συνεννοηθήκαμε;» αποκρίνεται με τον συνηθισμένο επιτακτικό τρόπο της και δε μας αφήνει άλλη επιλογή από το να μπούμε όλοι στο αυτοκίνητο που νοίκιασε ο Σήφης για τις μετακινήσεις μας εδώ.

Όσο κι αν δεν το θέλω, πρέπει να πάω στο σπίτι που στιγμάτισε την παιδική και εφηβική μου ηλικία. Πιο συγκεκριμένα στο σπίτι που βρίσκεται ακριβώς δίπλα από το σπίτι αυτηνής. Ελπίζω να μην εξακολουθεί να μένει εκεί και τύχει να τη δω, γιατί ορκίζομαι πως αύριο θα γίνει κι άλλη κηδεία στο Κιλκίς.

Κύρα

«Κύρα, τι έχεις πάθει σήμερα; Πιο πολύ σου είπα να τα κόψεις. Δεν έχεις κάνει τίποτα από αυτά που έχω ζητήσει έως τώρα», λέει αγριεμένα η κυρία Πόπη, μια από τις τακτικές πελάτισσές μου. Παλεύω να συγκρατήσω την επιθυμία μου να της κόψω τη γλώσσα. Αργά, βασανιστικά ή έστω με μία κίνηση.

«Μου είπατε ένα δάχτυλο. Προφανώς εννοούσατε δάχτυλο γορίλλα», απαντώ στρώνοντας με το χτενάκι τις βρεγμένες άκρες των μαλλιών της, όσο πιο ήρεμα επιτρέπει ο εκνευρισμός μου. Η Μαίρη, η βοηθός μου, εισπνέει και εκπνέει βαθιά κουνώντας και τα δυο χέρια της προς τα κάτω, σε μια συνηθισμένη προσπάθειά της να με καλμάρει. Από την πρώτη ημέρα που ήρθε να δουλέψει εδώ, ταιριάζαμε. Κάτι που η Στέλλα λέει ότι είναι εξαιρετικά σπάνιο για την περίπτωσή μου. Αλλά δε φταίω εγώ που οι προηγούμενοι δεκατέσσερις βοηθοί που πέρασαν από εδώ μέσα ήταν τεμπέληδες, γκρινιάρηδες και δεν μπορούσαν ούτε μια βούρτσα να καθαρίσουν σωστά. Ενώ η Μαίρη εί-

ναι ό,τι καλύτερο θα μπορούσε κάποιος να έχει στην επιχείρησή του. Εργατική, πρόσχαρη, χρυσοχέρα στο ψαλίδι και σίγουρα καλύτερη από εμένα στις δημόσιες σχέσεις.

Κοιτώ τη Μαίρη και προσπαθώ να απορροφήσω την ηρεμιστική ενέργεια που διαχέει στον χώρο με τα κινούμενα χέρια της. Δεν μπορώ να πω πως μου αρκεί, αλλά κάτι κάνει.

«Ποπίτσα, μη ζαλίζεις το κορίτσι. Πόσες κηδείες μπορεί να αντέξει μια ψυχή; Συγχωρέθηκε και ο Γαβριηλίδης και δε θέλει πολύ για να βαλαντώσει στο κλάμα», πετάγεται η φιλενάδα της που κάθεται στο σαλόνι υποδοχής ανεμίζοντας σαν βεντάλια ένα από τα περιοδικά μόδας που έχω στο τραπέζι. Δε μου έφτανε η κατινιά από τις πελάτισσες, πρέπει να ανέχομαι και την κατινιά από τις φίλες που τις συνοδεύουν!

Σφίγγω το ψαλίδι στο χέρι μου. Ίσως το «κόψιμο γλωσσών» να ήταν ιδανικότερο επάγγελμα για μένα. Η Μαίρη ξεροβήχει συνηματικά. Οι κλειδώσεις των δαχτύλων μου ασπρίζουν.

Έλα, Κύρα, επικεντρώσου στη δουλειά σου!

«Κυρίες μου, να χαρείτε. Σιγά μη βάλω και τη γάτα μου να κλάψει. Τη ζωή σας κοιτάζτε και αφήστε τις ζωές και τους θανάτους των υπολοίπων», λέω καταφέρονοντας να ψαλιδίσω μερικές τούφες.

«Αχ, όταν συνειδητοποιήσεις τα βάσανα της ζωής, θα καταλάβεις γιατί είναι καλύτερο να κοιτάς τις ζωές των άλλων παρά τη δική σου», σχολιάζει η κυρία Πόπη και αφήνει έναν προσηλωτό αναστεναγμό. Με μια αστραπιαία κίνηση η Μαίρη παίρνει τη σκούπα και το φαράσι και μας πλησιάζει για να μαζέψει τις τρίχες από το πάτωμα. Μου δίνει μια –όχι και τόσο διακριτική– σκουντιά με το κοντάρι της σκούπας και την αγριοκοιτάζω. Τέτοιες στιγμές νευριάζω με τον εαυτό μου που αναγκάζομαι να φέρνω συχνά εδώ τον Μάριο. Ευτυχώς η Στέλλα, λόγω τηλεργασίας, μπορεί να τον κρατάει μερικές ώρες τη μέρα, ώστε το παιδί να απέχει όσο γίνεται από το τοξικό περιβάλλον που δημιουργούν τέτοιες πελάτισσες στο κομμωτήριό μου.

«Εγώ πάντως πολύ στενοχωρήθηκα για τον μακαρίτη τον Γαβρηλίδη. Ολομόναχος ο άνθρωπος, θέλει πολύ για να πάθει ανακοπή και να πεθάνει;» συνεχίζει η γλωσσοκοπάνα κυρία Πόπη και σφαλίζω τα βλέφαρά μου. Τραβάω μια γερή τζούρα αέρα και καταφέρνω να μη φτάσει στα αυτιά μου η υπόλοιπη συζήτησή τους.

«Κύρα, μ' ακούς;»

Η κυρία Πόπη αρπάζει τον καρπό μου και με προσγειώνει ξανά στην πραγματικότητα του κομμωτηρίου μου, τα έσοδα του οποίου είναι απαραίτητα για την ανατροφή του ανιψιού μου. Χάρη στην έφεσή μου στην κομμωτική και την επιχείρησή μου μπορώ να προσφέρω ό,τι καλύτερο για το πλάσμα που αποτελεί τον κύριο λόγο της ύπαρξής μου. Πρέπει να το υπενθυμίζω συνέχεια στον εαυτό μου.

«Φιρί φιρί το πάτε να σας κόψω τα μαλλιά σύρριζα, κυρία Πόπη», ξεφυσάω και προσθέτω: «Σας ακούω».

«Χθες μού είπε η Μαίρη πως θα είμαι το τελευταίο σου ραντεβού για σήμερα. Εσύ σπάνια κλείνεις το κομμωτήριο από τις έξι το απόγευμα. Αυτό σημαίνει πως μετά θα πας για καφέ στον Γαβρηλίδη;» ρωτά και νιώθω την αντανάκλασή της από τον απέναντι καθρέφτη να διατρυπάει τον εγκέφαλό μου. Ένα πράγμα σαν τις γεωτρήσεις του Μπρους Γουίλις στην ταινία *Αρμαγεδδών*.

«Καμιά δουλειά δεν έχω εγώ εκεί», απαντώ κοφτά και παίρνω το πιστολάκι από την ειδική θήκη του στο πλαϊνό μέρος του πάγκου εργασίας.

«Εγώ πάντως θα πάω. Γι' αυτό ζήτησα να αλλάξουμε το εβδομαδιαίο μας ραντεβού και να το βάλουμε σήμερα».

«Καλά να περάσατε, τότε». Πατώ το διπλό κουμπί που θέτει τη συσκευή στη μέγιστη λειτουργία του. Ο ήχος που βγάζει το πιστολάκι μαλλιών είναι ο αγαπημένος μου. Πόσο θα ήθελα να συγχαρώ αυτοπροσώπως τον εφευρέτη αυτού του αριστουργήματος!

«Κύρα!»

Ξαναπατώ το κουμπί για να σωπάσει το πιστολάκι και εύχο-

μαι να μπορούσα να κάνω ακριβώς το ίδιο στην πελάτισσα που κάθεσαι εμπρός μου.

«Είμαι όλη αυτιά», μουρμουρίζω ηττημένα και φουσκώνω τα μάγουλά μου, μπας κι ο αέρας εμποδίζει το στόμα μου που σκοπεύει να της τα ψάλει για τα καλά.

«Πάντως η γιαγιά σου θα ήθελε πολύ να πας».

Ξεφυσάω. Δυνατά. Πολύ δυνατά. Αυτό ήταν αντιαθλητικό χτύπημα κάτω από τη ζώνη.

«Θα σας κάνω ένα χτένισμα, κυρία Πόπη, που θα σκάσουν από ζήλια όσες σας δουν απόψε!» αποκρίνομαι πειστικά, κουνώντας την παλάμη μου κυκλικά και χρωματίζοντας τον τόνο μου με επίπλαστο ενθουσιασμό. Σίγουρα, από εδώ και πέρα, θα την κάνω να ασχοληθεί μόνο με τα μαλλιά της. Με τίποτε άλλο.

Η Μαίρη μού υψώνει θριαμβευτικά τον αντίχειρά της και με ένα χορευτικό σάλτο συνεχίζει το σκούπισμα.

Στέφανος

Είναι πραγματικά αξιοπερίεργο πως, όταν κάποιος πεθαίνει, άπαντες συρρέουν για να συλλυπηθούν τους οικείους του, να εκφράσουν την αμέριστη εκτίμησή τους στο πρόσωπο του αποθανόντα, αλλά και να μοιραστούν διάφορες αναμνήσεις από αυτόν. Βέβαια αποκλείεται ο κυρ Στέφανος να ήξερε προσωπικά όλους τους ανθρώπους που αυτή τη στιγμή γεμίζουν ασφυκτικά το σπίτι του. Όπως αποκλείεται, όσο ζούσε, να έκαναν παρέα μαζί του και να τον επισκέπτονταν συχνά όπως ισχυρίζονται. Και οι εικόνες που έχω από τα καλοκαίρια μου εδώ ενισχύουν αυτή την πεποίθηση. Ο παππούς ήταν στριμμένος και ιδιότροπος σε υπέρμετρο βαθμό και δε διέθετε κανένα στοιχείο κοινωνικότητας ή συντροφικότητας. Σχεδόν κανένας δεν τολμούσε να πατήσει το πόδι του εδώ. Αν κάποιος το επιχειρούσε, τον ξαπόστελνε κακήν κακώς. Ένας άνθρωπος είχε το αποκλει-

στικό προνόμιο να έχει εισιτήριο διαρκείας για το σπίτι του. Και δεν ήταν άλλος από τη διπλανή μουστούργια.

«Αχ, βρε Στεφανάκο, ήσουν δεν ήσουν ένα μέτρο θάμνος και κοιτά τώρα τι κυπαρίσσι έγινες! Σε θυμάμαι, λεβέντη μου, που ο παππούς σου δεν μπορούσε να σε χορτάσει. Έπιασε τόπο τόσο φαί. Μωρέ, μπράβο!» πετάγεται μια καλοχτενισμένη κυρία, η οποία στρογγυλοκάθεται στην πολυθρόνα του σαλονιού. Το παλιομοδίτικο ταγέρ της αναδίδει την αποπνικτική μυρωδιά της ναφθαλίνης, προκαλώντας μου αναγούλα. Κατόπιν πίνει μια γουλιά από τον ελληνικό καφέ της, βγάζοντας αυτόν τον εκνευριστικό ήχο ρουφήγματος που μπορεί να τρυπήσει και το πιο ανθεκτικό κρανίο.

«Καλέ Βασιλικούλα μου, θυμάσαι πώς σκοτωνόντουσαν τα παιδιά σου με τη μεγάλη εγγόνα της συγχωρεμένης της Καρακασίδου από δίπλα; Ειδικά με τον μικρό σου... Παναγία μου! Τρωγόντουσαν σαν τον σκύλο με τη γάτα», συνεχίζει η ίδια κυρία και η ξαφνική ταχυπαλμία κοπανάει κάθε σημείο του σώματός μου. Τι ήθελε και ανέφερε την αχώνευτη; Υποτίθεται πως κάθομαι και ακούω τη σαχλή συζήτησή τους προκειμένου να μην αφήσω το μυαλό μου να φέρει στην επιφάνεια τις αναμνήσεις που έχω από αυτό το σπίτι. Τις εφιαλτικές αναμνήσεις που έχω από εκείνη...

«Συγχωρέθηκε και η Καρακασίδου, Πόπη μου. Κάτι μού είχε αναφέρει ο θεός. Κρίμα η γυναίκα. Θεός σχωρέσ' την», αποκρίνεται η μητέρα μου με μια επιτηδευμένη λύπη να ξεχειλίζει από το στόμα της. Είμαι σίγουρος πως κατά βάθος δε στενοχωρήθηκε με τη συγκεκριμένη είδηση όσο δείχνει, γιατί ποτέ δεν τη συμπάθησε. Μας έλεγε συχνά πως αυτή έβαζε λόγια στον παππού και συντέλεσε στο να μας απομακρύνει από τη ζωή του.

«Πέρυσι τον Ιούνιο, περίπου τέτοιες μέρες, έχασε τη μάχη από την επάρατη νόσο. Επιθετική μορφή στη χολή, Βασιλικούλα μου. Σε τρεις μήνες την ξεπάστρεψε, την κακομοίρα. Όπως ακριβώς και τον μοναχογιό της, τον Μάριο, πριν από δώδεκα χρόνια. Αχ, μεγάλο κακό έχει βρει την οικογένεια Καρακασίδη τα τελευταία χρόνια. Πού να σ' τα λέω...» λέει και δεν προλαβαί-

νει να συνεχίσει. Τη διακόπτει μια ξανθιά ξινομούρα θεία, η οποία κάθεται στην άκρη του μεγάλου καναπέ. Αν πω πως στενοχωρήθηκα με τα λεγόμενα της καλοχτενισμένης, θα πω ψέματα. Ας μάθει και η καλομαθημένη Καρακασίδου τζούνιορ τι θα πει ζόρι που επέρχεται από πένθος. Από μικρή όλο το σόι της της έκανε τα χατίρια και της φούσκωνε τα μυαλά αντιμετωπίζοντάς τη λες και είναι το μοναδικό ταλαντούχο πλάσμα του πλανήτη.

«Ας τα αφήσουμε αυτά. Όλο το Κιλκίς τα ξέρει. Για πείτε μας, βρε παλικάρια, εσείς με τι ασχολείστε;» λέει η ξινομούρα απευθυνόμενη σ' εμένα και τα αδέρφια μου.

Σιγή ιχθύος. Τα δίδυμα βρίσκονται σε φάση νιρβάνας. Καθισμένοι στη μεγάλη τραπεζαρία κοντά στο σαλόνι δεν έχουν σαλέψει ούτε δευτερόλεπτο από τα κινητά τους τηλέφωνα. Παίρνω την πρωτοβουλία να απαντήσω εγώ.

«Ο Σήφης και ο Γιάννης σπούδασαν μαγειρική και λειτουργούν το δικό τους εστιατόριο στα Χανιά. Εγώ έχω τελειώσει δημοσιογραφία, είμαι ανταποκριτής ειδήσεων, αθρογράφος, ραδιοφωνικός παραγωγός σε πολύ γνωστό σταθμό των Χανίων και ίνφλουενσερ», απαντώ και αμέσως αντιλαμβάνομαι πως η δική μου σύνθετη επαγγελματική ιδιότητα δεν τους ενθουσίασε όπως θα έπρεπε. Είμαι ο πιο ακριβοπληρωμένος δημοσιογράφος της Κρήτης και έχω περισσότερους ακολούθους στο Instagram από οποιοδήποτε άλλο δημόσιο πρόσωπο ή κάτοικο του νησιού. Κι αν κάτσει η συμφωνία με ένα από τα μεγαλύτερα κανάλια της χώρας, τη νέα τηλεοπτική σεζόν θα βρίσκομαι στο πάνελ της καθημερινής ειδησεογραφικής εκπομπής της πρωινής ζώνης του. Αλλά τι κάθομαι και σκάω. Πού να ξέρουν οι Κιλκισιώτισσες θείτσες από αυτά.

«Βασιλική μου, πώς τα πας; Έχω να σε δω πολλά χρόνια, βρε κοπέλα μου. Μαύρη πέτρα έριξες στον τόπο σου», πετάγεται ένας μελαγχολικός παππούλης που βρίσκεται εγκλωβισμένος στον τριθέσιο καναπέ ανάμεσα σε άλλες δυο θείες. Ούτε έναν από όλους αυτούς δεν αναγνωρίζω. Όχι ότι μου φαίνεται περίεργο.

Στο Κιλκίς, την πόλη των παιδικών και εφηβικών τους καλοκαιριών, η Κύρα και ο Στέφανος ξανασυναντιούνται έπειτα από δώδεκα χρόνια – με καρδιές που φλέγονται από ανείπωτα συναισθήματα και παλιά τραύματα.

Εκείνος: Ένας απογοητευμένος δημοσιογράφος που επιστρέφει στο πατρικό σπίτι της μητέρας του γυρεύοντας απαντήσεις.

Εκείνη: Μια δυναμική κομμώτρια που μεγαλώνει το παιδί της αδελφής της, η οποία έχει φύγει από τη ζωή, στη διπλανή μονοκατοικία.

Ανάμεσά τους: Μια ιστορία γεμάτη παρεξηγήσεις, οικογενειακά μυστικά και ένα φιλί που διαπράττει το τέλειο «έγκλημα».

Το Κιλ-Kiss δεν είναι απλώς λογοπαίγνιο· είναι η πόλη που φυλάει τις πληγές του παρελθόντος τους και το φιλί που μπορεί να τις επουλώσει. Η Κύρα και ο Στέφανος προσπαθούν να βρουν την άκρη στο μπερδεμένο κουβάρι της ζωής τους. Το μίσος δεν μπορεί να σταθεί απέναντι στην αγάπη, ενώ ένα φιλί, το πρώτο τους, θα αποκαλύψει την ομορφιά τού να είσαι ο εαυτός σου.

*Ένα τρυφερό και συγκινητικό μυθιστόρημα
για τον έρωτα που γεννιέται μέσα από τις πληγές
και για την ανάγκη συμφιλίωσης με το παρελθόν
προκειμένου να ανθήσει το μέλλον.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32402